

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

И. Стубелъ

ГОРСКИ ПЪСНИ

1

Последното слънце есенно
въвв клонитъ дими,
въ листата, въвв пжтекиътъ,
и пѣе и шуми.

На хоризонта здрачната,
вечерната черта,
викътъ изпраща късний
на птичитъ ята.

Тъ носятъ въвв сърдцата си,
и златнитъ криле,
и пролѣтъта и любовъта
на родното поле.

2

Захожда слънцето, и спира
надъ менъ звезда подиръ звезда —
сега пастирката събира
далече руннитъ стада.

И свирката ѝ свири леко,
звукътъ трепти неуловимъ,
все по далеко и далеко, —
а бълъ небесенъ херувимъ
ще слѣзе самъ да залюлъе
сънътъ на старата гора,
и въ люлката ѝ ще огръятъ
на птици златнитъ пера.